

A lány, aki utálta a könyveket

írta: MANJUSA PAWAGI *illusztrálta:* LEANNE FRANSON

A LÁNY, AKI UTÁLTA A KÖNYVEKET

Manjusha Pawagi

Leanne Franson

A LÁNY, AKI UTÁLTA A KÖNYVEKET

*Írta: Manjusha Pawagi
Illusztrálta: Leanne Franson*

Második kiadás

Volt egyszer egy Meena nevű kislány. Ha utánanéznél a könyvekben, mit is jelent a neve, a következőre bukkannál: ősi szanszkrit nyelven Meena annyit tesz, hogy hal. Ám neki erről fogalma sem volt, mivel soha, semminek nem nézett utána semmiféle könyvben.

– Lépten-nyomon beléjük botlom – dohogta. És ebben igaza volt, mert a házukban szanaszéjjel heverték a könyvek. Nemcsak a polcokon és a heverő melletti asztalkán díszeltek, mint minden rendes helyen, hanem ott is, ahol bizony semmi keresnivalójuk.

Könyvek heverték a konyhaszekrényen, a fiókokban, az asztalokon, a vécében és a faliszekrényen is. Elborították a heverőt, a lépcsőfokokat, eltorlaszolták a kandallót és elfoglalták a székeket.

És mindennek a tetejébe, a házban egyre csak gyűltek és gyűltek az újabb olvasnivalók. Szülei vásárolták, kölcsönözték vagy katalógusból rendelték őket. Reggeli, ebéd és vacsora közben is olvastak. Ha megkérdezték Meenát, akar-e olvasni, ő csak toppantott egyet, és így kiáltott:

– Utálom a könyveket! – Ha megpróbáltak felolvasni neki, befogta a fülét, és még hangosabban süvöltötte:

– Ú-Ú-Ú-Ú-TÁ-LOM A KÖNY-VE-KET!

Minden bizonnyal csak egyetlen személy volt kerek e világon, aki még nála is jobban gyűlölte a könyveket. Ez pedig nem volt más, mint Max, a macskája. Még élénken emlékezett rá, hogy kiscica korában egy atlasz a farkára esett. Mintha harapófogóba szorult volna a farkincája. Azóta jobban szeretett a könyvek tetején trónolni, mintsem alattuk lapulni.

Egy reggel, miután Meena kirámolta a könyveket a mosdókagylóból, hogy megmoshassa a fogát, kiment a konyhába. Reggelit akart készíteni magának és Maxnek. Először is felkapaszkodott egy halom enciklopédiára, hogy elérje a müzlit. Majd kinyitotta a hűtőt, arrébb tolt egy köteggel képes újságot, hogy hozzáférjen a tejhez, és öntsön magának és a macskának.

– Max! – hívta a cicust. – Reggeli!

Semmi. Újra nekiveselkedett.

– Maaax! Kész a reggeli! – Ám a cica továbbra sem mutatkozott.

– Hol lehet? – csodálkozott Meena. Benézett a fürdőkádba, belesett a szárító mögé, a lépcső alá, majd az óra tetejét is végigpásztázta. Újabb könyvekre bukkant, Maxet azonban sehol sem találta.

